

MOMENTS

19 de Març de 2020

Com molts de vosaltres, jo també estic consternada per la magnitud global de la pandèmia causada pel nou coronavirus. El temps dirà si això serà un abans i un després per tots nosaltres. Hem de quedar-nos a casa i hem d'omplir el temps amb activitats. Unes ens agradaran més i d'altres menys.

Però el dia 19 és Sant Josep, festa grossa a Mollerussa per la nostra Fira. Avui ha estat un dia esplèndid, amb sol i bona temperatura, que ens convidava a sortir i a passejar. No ha pogut ser. Se'm fa difícil mirar per la finestra i no veure l'Avinguda del Canal plena de maquinària, els expositors donant l'últim retoc als estants, la gent amunt i avall, o no escoltar la música de fons ni la veu del locutor emetent falques de la publicitat.

Per mi, no només és la Fira. Avui m'envaeixen els records. Sant Josep era el dia de celebrar el sant de quatre dels meus: el padrí, la padrina, la mare i el germà. I també era un dia assenyalat per ser el Dia del Pare, amb qui també era de celebrar.

Recordo la festa com un esdeveniment familiar on tota la família pròxima ens reuníem al voltant de la taula. Era un dinar dels grossos, on no hi faltava de res. I la cuinera, òbviament, la mare, que es preocupava de tenir-ho tot a punt.

De fet, vull fer-li un homenatge. Perquè com ella potser n'hi ha moltes o potser no, però és la meva mare i per mi la millor i l'única. No sé pas com s'ho feia! Bé, potser sí. Ho planificava amb temps. Comprava lo millor de lo millor. De fet, com que a casa teníem botiga de queviures la feia ser més exigent i a no mirar prim. Com deien ella i la padrina "al vermut, que no hi falti de res!". Hi havia tant menjar que gairebé faltava taula. Després, tocava la seva especialitat - el pastís de peix - que a tots ens agradava. I ella ho arrodonia amb el seu detall final: una llimona amb forma de cistell i unes fulletes de julivert. Com que era una gran celebració tampoc hi faltava el fricandó, el qual normalment ja no podíem encabir. Però ella sempre insistia que "un dia és un dia!!" I de postres servia una altra especialitat que va perfeccionar gràcies a la seva inquietud de fer les coses ben fetes: el pastís de Sant Marc. Era... boníssimmm. A part de bo, us haig de dir que era visualment perfecte, fins i tot rebia felicitacions de pastissers professionals que l'omplien de satisfacció.

I ja que us estic parlant d'aquesta celebració familiar, també vull recordar la padrina. Ella estava orgullosa de reunir a la taula els dos fills i a tota la família. Li agradava parar la taula amb la vaixel·la i cobrateria bones i mirava a contrallum totes les peces del joc de copes assegurant-se que no es notés cap gota o ditada. “Fa goig!!!” deia ella. Estava il·lusionada amb la festa, tant que fins hi tot sempre ens sorprenia a tots amb una bona propina.

I el padrí, què dir d'ell. Un molt bon home que malauradament vaig poder gaudir poc . Aixó sí, sempre vaig ser la seva “nena”.

En fi, bons records. Enyorança perquè avui me'n falten tres i la festa ja no és igual. Però feliç perquè ho hem viscut. La vida són... moments.

Ramona Caselles Farré